

MISCOMMUNICATIE.

Het ontstaan ervan.

Ik ga beginnen met een voorbeeld dat wel gebaseerd is op de realiteit.

Voorbeeldsituatie:

3 mensen stappen in de auto voor een leuk dagje weg. Ze zitten in dezelfde auto. Ze maken hun dag zij aan zij door. En beleven dezelfde dingen op dezelfde momenten. Op de terugweg in de auto vertellen ze elkaar over hun ervaring en hun beleving van die dag. En het is heel verrassend dat blijkt dat ze alle drie, al deden ze alles hetzelfde en stonden ze zij aan zij, een ander verhaal vertellen. Hetzelfde beleven is hierin dus niet hetzelfde ervaren. Het geeft 3 verschillende persoonlijke belevingen.

Heel vervelend. Deze 3 mensen zitten dus in de auto op de terugweg en zijn volop aan het delen van hun ervaringen. Ze raken betrokken bij een ernstig ongeluk.

1 persoon overlijdt. De andere 2 gewond. Alle drie zijn ze de hoofdpersoon in dit stuk. De politie gaat verslag doen van het ongeluk.

De bestuurder doet zijn verhaal zoals hij het ervaren heeft. Één van de bijrijders doet zijn verhaal. En ook hierin blijkt dat hij het heel anders heeft ervaren als de bestuurder. De tweede bijrijder is helaas overleden. Deze kan niks zeggen/ bijdragen aan het gebeuren. Deze zwijgt. Maar deze heeft wel zijn ervaring ook in het geheel. Al ontbreekt de tekst daar nu van. 3 hoofdpersonen, 3 belevingen die ieder op een andere manier ervaren worden. En daarmee dus ook 3 waarheden. Dat is nog maar het begin!

Dit ongeluk werd gezien door getuigen. Deze getuigen zagen allen hetzelfde gebeuren. De auto raakte van de weg en ging met snelle vaart de helling af tegen een boom. Dat gaf een behoorlijke dreun. Geschrokken ging men kijken en al dan niet heeft men geholpen op welke wijze dan ook.

Wat zagen de getuigen? Zagen ze echt hetzelfde? Namens ze alle dezelfde details waar?

Een voetganger zag toen de auto voorbij kwam dat ze in felle discussie waren. Het raam stond open en hij hoorde de hoofdpersonen flink tegen elkaar tekeer gaan. De persoon achterin zat niet in gordel. Dus geen wonder dat deze dood is. Zijn conclusie van wat hij gezien heeft: “Ze hadden ruzie met elkaar, en daardoor zal de bestuurder wel een besturingsfout hebben gemaakt. Hij is schuldig.”

Een andere getuige zag dat achter een band van de auto er wel raar uitzag. Een terugkerende glinster, alsof er iets in de band zat. Een spijker? Zijn conclusie van wat hij zag: “Dat glinsterding in de band was zo opmerkelijk. Mijn oog viel erop. Ik keek ernaar en volgens mij is de band geklapt, vervolgens verloor de bestuurder de controle over het stuur en raakte hij van de weg. Eenmaal op van de helling af was er niks meer tegen te doen. De boom bracht de auto tot stilstand. Daar ben je toch niet op berekend. Verschrikkelijk voor die mensen.”

Hier even twee getuigen die het woord krijgen. 2 getuigen die bij hetzelfde wat ze zagen, totaal verschillende belevingen hebben. Het totaal beeld is hetzelfde. Maar beide kennen maar 1 klein stukje van het geheel. Daarmee liegen ze niet. Ze spreken beslist de waarheid. Maar het is hun waarheid. Hoe meer getuigen, hoe complexer en meer waarheden, dat er zullen ontstaan.

Naast deze getuigen hebben we de getuigen die het geluid hoorde van de klap en daarna zijn gaan kijken. De toeschouwers.

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschrevene kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!

Deze toeschouwers kennen het geluid, maar zagen niks. De hoofdpersonen spreken ze niet. Maar wel een enkele getuige. Ze trekken een conclusie uit wat ze hoorden en wat ze wel te horen kregen. 1 klein stukje waarheid. Dat vormt vervolgens een nieuwe waarheid.

Alleen door alle waarheden gehoord te hebben kunnen we misschien tot de echte werkelijkheid komen van wat er gebeurd is. En er zijn soms meer waarheden als we denken. Want hij die niks zegt en weer verder wandelt, heeft ook een stukje waarheid in zich. Maar deze is moeilijk te achterhalen.

Wat heeft dit voorbeeld met miscommunicatie te maken?

Meer als we vermoeden. Want in het stukje waarheid wat er verteld wordt is het heel moeilijk om daarin ook de andere waarheden te erkennen. Dus de belevingen van de andere personen te erkennen. Doordat daar een moeilijk punt zit en we van nature gewoon zijn om ons punt duidelijkheid te geven en onze mening te laten gelden, gaan we voorbij aan de mening van andere. En naarmate men hierin verder gaat en eigenlijk best vast houdt aan zijn eigen waarheid, ontstaan er conflicten. Van klein tot erger.

Een mening geven mag, maar de mening van de ander ontkennen of erger; veroordelen, is voorbij gaan aan het respect voor de medemens. Die recht heeft op zijn eigen stuk in het geheel.

Wat heeft dit nog met autisme te maken?

Dit hele voorbeeld en mijn uitleg komt op de hele wereld voor. Heeft niks met autisme te maken. Is echt iets wat in zijn geheel bij het dagelijkse leven past en op iedere situatie kan uitgelegd worden waar conflicten zijn.

Het autisme heeft hier dus niks mee van doen. Maar... (zoals op alles een maar is.) Het autisme is een beperking in communicatie. Het hebben van autisme geeft vaak de beperking dat inlevingsvermogen naar andere toe nog kleiner is als zonder autisme. Dit soort conflicten is bij personen met een autisme spectrum stoornis dus veel erger en houden veel langer aan en kunnen zelfs veel diepere wonden/ schade nalaten als men bewust is.

Vriendelijke groeten, Marval.

Dit is een persoonlijke Point of view:

Te lezen op www.outsider.net

©Rechten van het geschrevene berusten bij de auteur. Het geschrevene kan vrij gebruikt worden in sociale kring zolang daar geen geld voor gevraagd of aan verdient wordt!